

Lenka Kružíková**Noční nehoda**

Vybíhám, nestíhám, měla bych zrychlit.
Křičím: „Dělej!“
Nasedáme, startuji, rozhlížím se, vyrážím.
„Brzdi!“ křičí. Narážím.
Nedýchám.
Musím se podívat. Otvírám. Zakopnu, padám, vzlykám.
Vstanu, klopýtám, opřu se, objímám. Pláču.
Probudím se. Nestíhám.

Ranní nehoda

Nestíhám.
Bliká. Svítí. Varuje!
Dojela jsem. Nestartuje.
Vystupuji. Kontroluji. Obíhám.
Otvírám. Hledám. Povzdechnu si. Nenalézám.
Přemýšlím. Měla bych řešit.
Svlékám se. Odkládám. Nesmím se ušpinit.
Lehám si. Zkoumám.
Chápu! Rozumím, umím. Opravím!
Zkouším. Startuji.
Nefunguje. Vzdychám.
„Slyšíme se?“ telefonuji, „Nepřijdu.
Porouchalo se!“
Trápím se. Odcházím.

Monika Kotrbová**Münchhausenovy námluvy**

Přešlapoval, váhal, rozhodl se. Zazvonil.
„Vstupte.“
Vstoupil. Odkašlal si.
„Přišel jsem.“
„Můžete si odložit,“ usmála se.
Pookřál. Usmál se.
Posadil se.
„Máte se?“ zeptala se.
„Mám,“ šeptl. „Posiluju.“
„Vidím,“ mrkla.
„Chodím běhat, musím!“
Vzdychla.
„Otevřít. Bolí?“
Zakýval.
„Nezavírejte.“
Znervózněl.
„Vydržte.“
Nevydržel. Zkousl.
Vykřikla. Začala naříkat.
„Neměl jsem chodit,“ litoval. Utekl.
Nerozloučil se.

Dana Jančíková**Švec vetché obuvi (Prťák)**

Přivítal, vyslechl, porozuměl. Přikývl, pousmál se.
Převzal. Prozkoumal. Zjistil. Povzdechl si.
Započal.
Otřel, rozhodil. Oškrábal, ustříhal. Očistil.
Vyměřil, okrájel, rýhoval. Doříznul.
Přiložil, poměřil, dobrousil. Lícoval.
Natřel, přilepil. Zatížil, počkal.
Prohlédl. Flikoval. Sestehoval, sešil.
Namazal, vyleštil. Sešněroval.
Připravil, vzkázal, předal.
Vydělal si.

LitAero 1 / Jaro 2022 – První slova

Sestavil: *Mathej Thomka pro literární workshop – Kurz tvůrčího psaní a scenáristiky*
Autoři: *Bačiková Soňa, Jančíková Dana, Kabeláčová Tereza, Kotrbová Monika, Kružíková Lenka, Peterová Daniela, Schiller Karel, Vecková Vanda, Zítová Anna*
Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.

25 SLOV**Dana Jančíková****3x Františkové****Švec František**

Narozen za války, v chudém kraji, chudé mamince
Trojí bída oslabilo jeho tělo
Nesmířený hledal příležitost
Silná mysl ho pěšky a bosého dovedla do Zlína

Milovaný František

Chráněný velkou rodinou
vyrostl ševcův František ve skromném dostatku
získal práci snů na místo souseda
Ten se oběsil
A Františka do konce života ničilo svědomí

Nadějný František

Hezky vyrostl u dědy a jeho prastarého stroje
na opravu bot
Veden s láskou a moudře
Děda žil tak dlouho, aby mu mohl říkat inženýre

Soňa Bačiková**Nedôležitá zubná kefka na koľaji**

V strede koľaje zubná kefka.
Ležala tam naaranžovaná a pripravená
na fotenie do reklamy.
Vlak prišiel, cestujúci nastúpili, odišiel. Kefka
odolala pokúšeniu a zostala doma.

Anna Zítová**Zmatený děda**

Babička se půl hodiny dobývala do svého bytu.
Nezbývalo nic než přivolat hasiče.
„Co tady děláte?!“ ozvalo se od dědy, když
záchranáři vnikli do bytu.

Lenka Kružíková**Svátek**

Ráno začalo dobře. Kávou.
Barista mi vykouzli na pěně srdce.
Je pondělí 21. února. Svátek má Lenka.
Vím, je to můj den.
Někdo ale zapomněl.

Vanda Vecková**25 a nebo ne**

První, co mě napadlo, bylo napsat dvacet
pět slov, co mě napadnou.
Možná ale právě o tom chci psát, jak
mám vyjádřit všeho chuť – můj příběh.

Monika Kotrbová**Každá příhoda, milá i nemilá, je v posledku dobrá**

Závěr pracovního pohovoru, rozpaky
ulpívající na dně prázdného šálku, kde byla
ještě před chvílí výběrová káva.
„Nechcete si dát na cestu karamelový
větrník?“
„Así jo.“

Karel Schiller**Chirurg nebo patolog**

Profesor Fanta, po otevření pacienta,
vyjmul poškozené orgány, ale zjistil, že má
na stole jiného pojištěnce.
Zpětná kontrola odhalila, že předešlý
zemřel. Beze zmatku pokračoval.

DRABBLE Z PRVNÍ VĚTY

Monika Kotrbová
Dobří byznys plán

„Původně jsme si mysleli, že když se zmrzlina roztopí, je s ní úplný konec, ale opak je pravdou,“ pronesla rázně.

„Máme důkazy?“ ozvalo se z publika.

„Samozřejmě. Máme na to tabulky, kalorické. Čistá empirie.“

Napětí v místnosti vzrostlo. Sedící diváci rozvzrali své židle, stojící přihlížející nervózně přešlápli, lidé nalepení na výloze prohodili studenou tvář.

„Tři, dva, jedna, teď!“ zazněl dramaticky odpočet. Účastníci soutěže popadli kelímky plné lepivé tekutiny a zahájili přehlídku sborového srkání.

Vítěz byl řádně oceněn. Nadšení a medaile z perníku zakryly příliš spokojený výraz majitelky cukrárny u přepočítávání tučného startovního.

„Tak oni ti to fakt sežrali?“

„Sežrali, doslova.“

Daniela Peterová
Bez naděje

Být mrtvý nemusí být v tak ledový den vůbec špatné.

Už nikdy se neklepat zimou. Neobouvat promrzlý boty a nepřelézat cestou na záchod ztuhlou krávu. Nevidět bílý oči s jinovatkou na řasách, ohlodaný kosti, ani díru v břiše. Neslyšet vlky. Necítit se jako ničí kořist.

Chumlám se ještě víc do kožichu a snažím se rozdělat oheň. Tupý prsty, mokré sirky. Zamotávám si je na chvíli do vlasů, to pomáhá. Sedám si na bobek a čekám, až uschnou. Objímám sama sebe. Koukám na Kačenku a začínám brečet. Pod ledem je krásná. Lehám si na břicho a snažím se k ní přitisknout.

Lenka Kružíková
Nový vlastník

Cinkly skleničky a Jarde konečně sebral odvahu říct to, co už dlouho odkládá.

Poslední setkání s Michalem jeho rozhodnutí jen posílilo. „Ty nikdy ničeho nedosáhneš. Jsi taková bábovka. Jen sedíš a mlčíš,“ šil do něj celý večer.

Michal i ostatní kolegové ho svými neustálými komentáři doháněli k šílenství. I přesto je měl rád. Nechtěl je ztratit.

„Koupil jsem většinový podíl v naší firmě,“ řekl pevným hlasem. Na slovo „naší“ dal zvláštní důraz.

Ve tvářích bývalých kolegů spatřil prvotní údiv, potom úlevu a nakonec radost, která se mísila s očekáváním, jaký bude jejich nový šéf.

„Díky za záchranu,“ pronesl tiše Michal.

LOV SLOV – SLOVESA

Soňa Bačiková
Dobrodruh z kupé

Sedím, pozerám sa.

„Môžem?“

Otočím sa, prikývnem.

Sadne si. Pokúša sa komunikovať.

Bude otravovať. Povzdychnem si, túžim nepočúvať.

„Prestaňte sa mračiť. Usmejte sa!“

„Prosím?“

„Dumáte, neprestávate premýšľať. Zastavte sa, vnímajte!“

Prestanem ignorovať, mračiť sa. Začnem počúvať, rozprávať sa.

Hovorí, spomína, poradí: „Choďte žiť.“

Zamyslím sa, pousmejem.

„Prichádzame, vystupujem.“

Podakujem.

Otočím sa, zakývam.

Odmáva, odcestuje.

Daniela Peterová
Pracuje v marketingu

Rozednívá se.

Přichází, sedá si, telefonuje. Nabízí. Doporučuje. Prodává, poradí, poslouží.

„Děkuji, rozmyslím se.“

„Uvidíme.“

„Nechci.“

„Neobtěžujte.“

„Otravujete.“

Zavěsíla.

„Nevolejte!“

Opakuje, vytáčí, zvoní. Nabízí, doporučuje, prodává, poradí, poslouží...

Stmívá se.

Odchází.

Přemýšlí?

Přežívá.

Tereza Kabeláčová
Na návštěvě hlad

Měla bych začít vařit.

Krájím, vařím, pečú, smažím, utírám, utírám se. Končím!

Nevzdávám se, musím pokračovat!

„Neměla bych se upravit?“

„Měla. Osprchovat, namalovat.“

„Dokončíš to?“

„Dokončím.“

Spěchá, nadává, nedaří se. Smrdí!

„Necítíš? Pálíš!“

„Nemohlo se spálit!“

„Kecáš!“

„Mělas pomoci, neupravovat se.“

„Nepovídej.“

„Víš, neumím vařit. Omlouvám se.“

„Zvoní! Přicházejí!“

Otvírám.

„Vítejte, posadte se. Nechte si chutnat.“

„Chutnat - budou potřebovat.“

Posmutněl si.

Vstávají.

„Nechutná?“ vyděsila jsem se.

Odcházejí.

„Nechutná.“

Rozplakal se.

Anna Zítová
V baru

Vchází, usmívá se, zdraví, objímá, líbá.

Objednává, pije, povídá si, rozumí.

Tančí, zpívá, souzní.

Objednává, pije, kouří, zpívá, tančí.

Povídá, poslouchá, objednává, pije, tančí,

zpívá, vnímá, objednává, pije.

Snaží se soustředit.

Motá se, hádá se, objednává, pije, zapomíná, usíná.

Probouzí se, ptá se.

Nevyšlézá, stydí se.

Tereza Kabeláčová

Žižkovský lumbersexuál

Byl jednou jeden František Vomáčka alias Franta. Franta byl nemastný, neslaný. Vlastně mastný, protože vlasy, slaný, protože tělo. Bydlel v ulici Biskupcova 2444/49, to je takový ten rohový dům na rohu ulice u Vozovny Žižkov. Franta má tramvaje rád, ale nemá papíry, teda vlastně má, ale takový ty, který nechceš. Tak tramvaje z okna svého útulného, dětského, chlapeckého pokojíčku jen pozoroval.

„Co budeš jíst?“

„Budu!“

„Kolik knedlíků?“ „Jo.“ „Knedlíků?“ „4!“ „5 dobře.“

Kdopak že to mluvil s Frantou?

Přece jeho máma! Anastasia Vomáčková, ta teda taky zrovna není MCBP. Tuhle partičku uzavírá ještě velký jorkšír Franta ml. Proč velký, když jorkšír? Protože taťka jorkšír, mamka vlčák.

Jednou takhle z okna zahlédl muže. Měl plnovous, kufr s nějakým náradím a nějakého jezevčíka. Ještě nějakou sekyrku a je z něj učiněný lumbersexuál, pomyslel si František.

Tento muž hustě šéfoval Vozovně. Byl totiž manažer úklidu tramvajů. Budu jako on! Důležité se podíval na Frantu ml. A pak společně hleděli ven vstříc společným zítřkům.

Anna Zítová

Šachy a láska

Jedno krásné ráno Jana vstala levou nohou. Koukla do zrcadla a pomyslela si, jak je úžasná, chytrá a skvělá.

Kdo by to byl řekl, že toto ráno se jí převrátí život naruby.

Jelikož vyhrála se svým bratrem partičku v šachách, štěstí v lásce připadlo na něj, a ne na ni. Ono odpoledne šla za Martinem, největší láskou jejího života, který jí bez mrknutí oka řekl: „Je konec!“ a šel hrát na playstationu.

Jana měla oči pro pláč. „Co jsem komu udělala?“

Cítila se, jak kdyby ji někdo vyrval srdce z těla.

Pomyslela si, že to možná bude tím, že prohrála nad bratrem v šachách. Vyzvala ho znovu na souboj. Bratr se na ni podíval, lehce zaváhal a pak pověděl: „Ne, hraj si sama, já chci hrát na playstationu.“

Jana se cítila jako nejosamělejší člověk na této planetě a v tu ránu, jako blesk z čistého nebe, uviděla barevný, malinký, ušmudlaný letáček na zemi, na kterém stálo „Přidejte se do šachového klubu ještě dnes!“

Toto bude východiště ze všech jejích problémů, pomyslela si.

Den, co den, týden, co týden, měsíc, co měsíc a rok, co rok navštěvovala šachový kroužek. Píle a čas přinesli kýžené ovoce a Jana se tak stala mistryní vesmíru v šachách. Štěstí v lásce už nepotřebovala.

ŠPATNÝ TEXT

Lenka Kružíková

Dvě kočky jednou ranou

Jednoho rána jsem se probudila a moje milovaná kočička Micinka ležela se mnou v posteli. Cítila jsem se jako v sedmém nebi. Nějaký hlásek mi říkal, že bych měla vstát a jít si uvařit kávu. Cítila jsem neskutečnou touhu být někde v teplých krajích, sedět se svou Micinkou v kavárně na klíně a pít úžasnou kávu. Bylo by to úplně nejvíc!!!

Začala jsem přemýšlet nad tím, jak vykompenzovat volný čas, který vznikl mým efektivním přístupem k řešení priorit týdne.

Zvedla jsem se z mé milované postele a seběhla po schodech dolů. Micinka samozřejmě běžela za mnou. Asi měla hlad. Znáte to také? Po ránu potkáte kočičku vždy u kuchyňské linky. Potkáte jí tam každý den. Opravdu každý den. Doufám, že mi rozumíte. Měla prostě obrovský hlad. Málem by snědla i mě. „Čičiči, Micinko, máš tu mlíčko!“ zašvitořila jsem.

Nalila jsem jí do misky mléko. Víte, že kočky mají rádi mléko? I když jim nedělá dobře? Nemají ty správné enzymy, které by jim v trávicím ústrojí rozkládali laktózu.

A najednou se to stalo! Micinka se napila mléka, lehla si na bok a zůstala ležet na zemi na boku. Začala jsem zmatkovat. Zmateně jsem pobíhala po bytě a hledala mobilní telefon. Kdybych se uklidnila, došlo by mi, že leží u postele. Ale já ne. Běhám zmatená sem a tam a hledám. Nakonec jsem běžela do ložnice a byl tam. Vytočila jsem mého druhého miláčka (rozuměj, mám kromě Micinky ještě přítele) a usedavě jsem plakala do telefonu, že je Micince špatně. Vůbec nic nechápal. Stále mi opakoval: „Neřvi, uklidni se, je to jen zvíře...“

A já stále plakala. Donutila jsem ho, aby přijel, protože musíme urychleně, fakt co nejrychleji, zajet k veterináři. Běžela jsem dolů podívat se na Micinku. Stále ležela na boku a těžce dýchala. Chudinka moje malá, taková krásná kočička to byla, takové krásné koťátko.

„Kde k čertu ten chlap je!!!“, napadlo mě, když jsem se podívala z okna a místo před domem zelo prázdnotou. „Normálně mě sere, debil jeden!!!“ Jestli Micinka umře, rozhodně se s ním rozejdu. Za to mi to nestojí, být s takovým blbečkem, kterému ani nezáleží na mojí milované kočičce. Chodila jsem nervózně po kuchyni sem a tam. Tam a sem.

„No konečně,“ pomyslela jsem si, když jsem uslyšela přijíždět auto po příjezdové cestě.

„No, kde jsi?“ zařvala jsem, jakmile vstoupil do dveří.

„To jsi nemohl přijet dřív, jsem úplně na nervy!“ Ani jsem se na něj nepodívala a spěchala jsem k Micince, abych jí vzala do náruče. Až když jsem ji držela, zvedla jsem k němu oči. Nechácala jsem, co se děje.

Díval se na mne tím svým vzteklym pohledem, ruce zastrčené v kapsách. Za ním stála Adéla, kterou asi před týdnem najal na práci asistentky a u nohou jí ležel obrovský kufr.

„Už mě to nebaví,“ zařval, „koukej vypadnout i s tou svou zasranou kočkou. Tady bude se mnou bydlet Adéla, moje nová kočka.“

Monika Kotrbová

Muž, který skoro zaspal na pracovní pohovor

Panečku, to je job, teplo korporátu, každej den čerstvý kafičko, těch peněz, 40 hodin týdně, hlavní pracovní poměr, tzv. HáPéPéčko, rozumíš, 25 dnů dovolený, skoro 30 v čistým, sick days, happiness manager, firemní večírky, na kterých jsou určitě hezký holky, na pracovních večírcích se každej odváže, i ty vdaný, některá by se nechala, určitě by se některá nechala, to budou chlapi čumět, přemýšlel nahlas, když si večer nastavoval budík, který druhý den ráno nezazvoní.

Zaspal. Na pyžamo si navlékl oblek, který měl naposledy v 98 na maturáku v Blatný.

To je let, to ještě život dával smysl, starý dobrý časy, mudroval. Zuby vyřešil pěkně postaru žvýkačkou, modrý Orbitky, ty má radši než zelený, a vyrazil. Běžel na tramvaj, na 22, co jezdí z Bílý Hory do Nádraží Hostivař. Jedinej spolehlivej spoj, říkal si.

Tramvaj řídil Karel. To je náhoda, panečku, jak se asi má? To je doba, co ho neviděl, naposledy na chatě, jak se tam stala ta věc, s mojí ženou, teda bývalou ženou, jak ta se asi má. Co ten její novej, jak se má. Doufal, že se nemá. Doufal, že ten novej není Karel.

Naskočil do tramvaje. Jeli doleva, doprava, chvíli rovně a pak náraz. Karel srazil psa, blbec. Možná spíš pes srazil Karla, podle výrazu, s kterým vylezl z kabiny.

„Tak, a konečná, tenhle měsíc už potřetí, to mě vyrazej,“ hlesl Karel.

„Ale nevyrazej.“

„Vyrazej, volal šéf.“

„No a nehledáte teda někoho nového?“

„Asi jo.“

„Karle, tak já to vezmu!“

„Tak jo. Řeknu to tvý ženě, teda bejvalý.“

„Díky, Karle.“

Soňa Bačiková

Ako Fénix

Prihlásil som sa na maratón. Myslím si, že to bol dobrý nápad. Aspoň som nútený, niečo so sebou robiť.

Začal som chodiť na tréningy. Môj tréner je rýchly a dobrý ako Usain Bolt. Ja som pomalý ako slimák a dychom by som sa mohol vyrovnat' osemdesiatročnému fajčiarovi, ktorý denne vyfajčí dve krabičky Spartiek.

S tréningom som pokračoval a keď som šiel okolo obchodu so športovou obuvou, tak vo výklade som uvidel krásne tenisky. Boli čierne s modrým fosforeskujúcim pásikom po stranách a zelenými šnúrkami. Prišiel som do obchodu, vyskúšal si 43 a padli mi. Boli síce drahšie, ale aj tak som si ich kúpil. Veď som nejaký atlét. No nie?

Pokračoval som v tréningu a časom som bol rýchly sťa leopard. Prišiel deň D. Bol tu deň, kedy som sa postavil na štartovaciu čiaru a padol výstrel, ktorým nám začal MARATÓN.

Mojím cieľom nebolo byť 1.-ím, chcel som len prísť do cieľa a nebyť posledný. V polovici som dostal krízu. Už som nechcel pokračovať, túžil som sa napiť a ľahnúť si do kľbka na mäkučkú trávniku. A v tom som ju zbadal.

Vílu z mojich snov. Mala hnedé oči, biele letné šaty, na marec trochu tenké, a úsmev s modrými perami od ucha k uchu. Zamiloval som sa.

Bol to prelud z únavy alebo to bolo naozaj? Asi mi to bolo jedno.

Ako Fénix som sa znovuzrodil z popola a dobehol do cieľa v mojich krásnych, nových, čiernych teniskách s modrými fosforeskujúcimi páskami po bokoch a zelenými šnúrkami.

Ale svine, tak ma otlačili.

Daniela Peterová

Jak děti potkaly dinosaura

Tak tomuhle asi nikdy neuvěříte!!!

Jednoho deštivého, temného a ponurého večera v 18:30 v březnu seděly dvě děti na parapetu panelákového bytu v osmém patře na sídlišti. Měly na sobě kalhoty, boty a tričko. Taky měly samozřejmě ponožky a taky spodní prádlo. Ještě gumičku ve vlasech, s motýlkem. Na jednom tričku byl dinosaurus.

Týjo, on obživil! Protáhl si krk, zahýbal nohama, zamával křídly a přilepil se na sklo. Bylo dost špinavý, protože ho naposledy umyla Helenina maminka Hermína někdy před Vánoci, aby Ježíšek nepřišel do chlívků.

Ještěrovi to nevadilo. Chtěl ven.

Holka křičí: „Patricku on létá!“

Jenže Patrick mlčí. V břiše má díru po tom dinosaurovi, takže je vidět, jak mu tepe srdce: tep tep tep t e p t e p, prostě tak nějak zpomaluje a zpomaluje. A zpomaluje.

Ten dinosaurus, asi to byl spíš plerosaurus (okřídlený ještěr, první obratlovec v dějinách Země schopný aktivního letu, prý existoval po dobu 180 miliónů let). A tenhle exemplář se tu nějak zapomněl nebo co a zmutoval z Patrickova srdce.

Genetika je sviňa! Holka ho připlácla na sklo, namazala lepidlem a pleskla zpátky Patrikovi do hrudi.

Konec.